

Súd: Okresný súd Piešťany
Spisová značka: 6C/264/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2513204193
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Šimonová
ECLI: ECLI:SK:OSPN:2014:2513204193.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Piešťany sudkyňou JUDr. Ingrid Šimonovou v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti odporcovi: L. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. O. XXXX/XXX, U., o zaplatenie 202,50 eur s príslušenstvom, takto

r o z h o d o l :

Konanie sa v časti zaplatenia sumy 60 eur z a s t a v u j e .

Vo zvyšku sa návrh zamieťa.

Odporcovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom doručeným Okresnému súdu Piešťany dňa 22.03.2013 sa navrhovateľ domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť mu sumu 202,50 eur, vyčíslený úrok z omeškania vo výške 226,15 eur titulom Zmluvy o kontokorentnom úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorú odporca uzavrel dňa 26.06.2003 so Slovenskou sporiteľňou, a.s. (ďalej len SLSP, a.s.) a dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 21.10.2009. Na základe zmluvy o kontokorentnom úvere spoločnosť SLSP, a.s., poskytla odporcovi úverový rámec v celkovej výške 331,94 eur (pôvodne 10.000,- Sk).

Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 22.10.2008 bola pohľadávka spoločnosti SLSP, a.s. postúpená navrhovateľovi a v prílohe č. X k tejto zmluve je špecifikovaná postúpená pohľadávka uplatnená v návrhu.

Navrhovateľ podaním doručeným súdu dňa 21.02.2014 pred začatím pojednávania vo veci samej zobral svoj návrh v časti o zaplatenie sumy 60 eur späť z dôvodu, že odporca po podaní návrhu na začatie konania uskutočnil dve platby, a to dňa 27.12.2013 sumu 30 eur a dňa 14.01.2014 sumu 30 eur.

Podľa § 96 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), navrhovateľ môže vziať za konania späť návrh na jeho začatie, a to sčasti alebo celkom. Ak je návrh vzatý späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je návrh vzatý späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví.

Podľa § 96 ods. 2 O.s.p., súd konanie nezastaví, ak odporca so späťvzatím návrhu z vážnych dôvodov nesúhlasí; v takom prípade súd po právoplatnosti uznesenia pokračuje v konaní.

Podľa § 96 ods. 3 O.s.p., nesúhlas odporcu so späťvzatím návrhu nie je účinný, ak dôjde k späťvzatiu návrhu skôr, než sa začalo pojednávanie, alebo ak ide o späťvzatie návrhu na rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je. V takom prípade súd rozhodne o zastavení konania do 30 dní od späťvzatia návrhu.

Nakoľko navrhovateľ vzal návrh späť o zaplatenie sumy 60 eur späť pred prvým pojednávaním, súd prípadný nesúhlas odporcu so späťvzatím návrhu nezisťoval a konanie o zaplatenie v tejto časti zastavil.

Odporca sa k návrhu nevyjadril.

Súd prejednal vec v zmysle § 115a ods. 2 O.s.p. bez nariadenia pojednávania, nakoľko ide o drobný spor a oboznámením sa so zmluvou o kontokorentnom úvere zo dňa 26.06.2003, platobnou históriou odporcu, výpismi z obchodného registra na navrhovateľa, zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 22.10.2008, prílohami k tejto zmluve, pokusom o zmier zo dňa 20.02.2013, všeobecnými obchodnými podmienkami spoločnosti SLSP, a.s. platnými v čase uzavretia zmluvy, dohodou o uznaní záväzku a uzavretí splátkového kalendára zo dňa 21.10.2009, oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 28.10.2008, vyjadrením navrhovateľa k špecifikácii pohľadávky zo dňa 28.08.2013 ako i ostatným obsahom spisu a zistil tento stav veci:

Dňa 26.06.2003 uzatvoril odporca ako fyzická osoba (nepodnikateľ) so spoločnosťou SLSP, a.s. Zmluvu o kontokorentnom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Na základe tejto zmluvy poskytla spoločnosť SLSP, a.s. odporcovi úverový rámec v celkovej výške 331,94 eur (pôvodne (10.000,- Sk) pri dojednanej premenlivej úrokovej sadzbe 10,85 % ročne, s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 2 % z výšky poskytnutého úverového rámca, úroku z omeškania vo výške 26,40 % ročne a úroku z prečerpania vo výške 26,40 % ročne a poplatkom za správu úveru 0,20 % z výšky poskytnutého úverového rámca mesačne, pričom konečná splatnosť úveru bola dojednaná na 25.06.2004. Následne dňa 29.10.2003 uzavrel odporca so spoločnosťou SLSP, a.s. Dodatok k Zmluve o kontokorentnom úvere, v zmysle ktorého bola navýšená výška úverového rámca na sumu 995,82 eur (pôvodne 30.000,- Sk), pričom ostatné dojednania ostali nezmenené.

Dňa 22.10.2008 spoločnosť SLSP, a.s. s navrhovateľom uzavrela Zmluvu o postúpení pohľadávok, pričom pohľadávka voči odporcovi je špecifikovaná v prílohe k tejto zmluve a to tak, že pohľadávka pôvodného veriteľa voči odporcovi predstavovala v čase postúpenia sumu 2.857,50 eur, ktorá pozostávala zo sumy istiny 995,82 eur, riadneho úroku 556,91 eur, zmluvného úroku z omeškania 1.198,44 eur, zákonného úroku z omeškania 13,89 eur a poplatkov a nákladov 92,45 eur. Zo špecifikácie postúpenej pohľadávky ďalej vyplýva, že už v čase postúpenia bol odporca v omeškaní s plnením dlhu celkovo 1.451 dní, t.j. 3 roky a 356 dní. Z predloženej špecifikácie pohľadávky a platobnej histórie odporcu je zrejmé, že k zrušeniu účtu odporcu došlo dňa 27.10.2008, teda pohľadávka pôvodného veriteľa sa stala splatnou najneskôr dňa 27.10.2008.

Dohodou o uznaní záväzku a dohodou o uzavretí splátkového kalendára sa odporca zaviazal splatiť dlžnú pohľadávku vo výške 995,82 eur a inkasné náklady vo výške 149,37 eur splátkami vo výške 60 eur vždy do 15. dňa v mesiaci počnúc prvou splátkou splatnou dňa 15.09.2009. Pokusom o zmier zo dňa 20.02.2013 navrhovateľ vyzval odporcu vyzval na zaplatenie celkovej sumy 579,42 eur do 27.02.2013.

Podľa § 2 písm. a), b) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov účinného do 30.06.2006:

Na účely tohto zákona sa rozumie

a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme,

b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom,

c) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkou

1. sankcií uplatnených veriteľom voči spotrebiteľovi za nesplnenie záväzku uvedeného v zmluve o spotrebiteľskom úvere,

2. poplatkov, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť pri kúpe tovaru alebo služby okrem kúpnej ceny tovaru alebo kúpnej ceny služieb,

3. poplatkov za prevod peňažných prostriedkov a za udržiavanie účtu určeného na získanie platieb na úhradu spotrebiteľského úveru, platenia úroku a iných poplatkov s výnimkou prípadov, keď spotrebiteľ nemá možnosť výberu veriteľa a tieto poplatky sú neprimerane vysoké v porovnaní s obvyklými poplatkami za obdobné úvery. To sa nevzťahuje na poplatky za vyberanie takýchto úhrad alebo platieb bez ohľadu na to, či sa vykonávajú v hotovosti alebo inak,

4. členských príspevkov pre profesijné a záujmové združenia alebo skupiny,

5. poplatkov za poistenie alebo záruky okrem tých poplatkov, ktoré sú určené na zabezpečenie platby veriteľovi v prípade smrti, invalidity, choroby alebo nezamestnanosti spotrebiteľa v sume rovnakej alebo menšej, ako je celková výška spotrebiteľského úveru, úroku a poplatkov, ktoré musia byť určené veriteľom ako podmienka poskytnutia spotrebiteľského úveru,

d) ročnou percentuálnou mierou nákladov sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy tohto zákona z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru,

e) poplatkami akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi pri poskytnutí úveru, okrem úrokov..

Podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Súd sa z dôvodu hospodárnosti konania prioritne zaoberal premlčaním nároku navrhovateľa v súlade s § 5b zák. 250/2007 Z.z.. Premlčané právo nemožno navrhovateľovi priznať v súdnom konaní a ako také vymôcť, hoci právo existuje v naturálnej forme a možno ho dobrovoľne splniť (premlčanie nie je spojené so zánikom nároku). Ďalšie konanie by bolo bez právneho záujmu na výsledku konania (na meritórnom rozhodnutí), išlo by len o akademické rozhodovanie, takže činnosť súdu by tým strácala akýkoľvek zmysel. Nemožnosť priznania nároku je daná tým, že navrhovateľ mal počas plynutia premlčacej doby dostatok času, aby sa staral o vykonanie svojho práva, a aby ho uplatnil. Návrh na začatie konania bol doručený súdu dňa 22.03.2013. Hoci navrhovateľ si uplatňuje nárok zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, súd premlčaciu dobu neposudzoval podľa ust. § 397 Obchodného zákonníka, ale podľa ust. § 101 Občianskeho zákonníka. Súd pritom vychádzal zo skutočnosti, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je upravená osobitným právnym predpisom a to zákonom č. 258/2001 Z.z., ktorým sa podľa ust. § 25 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. spravuje záväzkový vzťah medzi navrhovateľom a odporcom. Pri spotrebiteľských úveroch sa nejedná o vzťah medzi podnikateľmi ako o typický obchodno-záväzkový vzťah, ale o vzťah medzi spotrebiteľom ako fyzickou osobou nepodnikateľom a veriteľom, ktorý vykazuje všetky znaky občiansko-právneho konania.

Vzhľadom na špeciálnu právnu úpravu vzťahu zákonom o ochrane spotrebiteľa a zákonom o spotrebiteľských úveroch, súd pri posudzovaní premlčania aplikoval ustanovenia Občianskeho

zákonníka ako právneho predpisu upravujúceho vzťahy fyzických osôb - nepodnikateľov, teda vzťahy, ktoré nemajú obchodno-závazkovú povahu. Vychádzal pritom z ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného do 31.03.2006 (t.j. v čase trvania zmluvného vzťahu), podľa ktorého za spotrebiteľskú zmluvu v širšom zmysle možno považovať každú zmluvu uzavieranú medzi dodávateľom a spotrebiteľom, a tým určenú úpravu režimom Občianskeho zákonníka. Súd pritom prihliadal aj na ustálenú judikatúru v súlade s eurokonformným výkladom smernice 93-/13/EHS a verejno-právny charakter ochrany spotrebiteľa (povinnosť štátnych orgánov členského štátu Európskych spoločností (pod tento pojem je potrebné zahrnúť aj súd) vykladať svoje právo v čo najvyššej možnej miere eurokonformne, čiže v súlade s právom Európskych spoločností, (t.j. tak aby sa dosiahol cieľ sledovaný komunitárnou normou).

Nároky uplatnené v konaní zo spotrebiteľského úveru sa stali splatnými najneskôr dňa 27.10.2008 ako vyplýva z predloženej platobnej histórie odporcu ako aj Prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 22.10.2008. Návrh na začatie konania bol súdu doručený až dňa 22.03.2013, pričom premlčacia doba uplynula najneskôr dňom 28.10.2012 v zmysle obchodnoprávných predpisov a dňa 28.10.2011 v zmysle občianskoprávných predpisov. Súd aj keby v konaní dospel k záveru, že navrhovateľ má pohľadávku voči odporcovi z titulu nedoplatku na poskytnutom spotrebiteľskom úvere, nemohol by túto navrhovateľovi podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka ani podľa § 397 a nasl. Obchodného zákonníka priznať, pretože právo sa uplatnilo v súdnom konaní po uplynutí premlčacej doby. Súd preto nárok navrhovateľa ako premlčaný zamietol.

Súd ďalej osobitne skúmal povinnosť odporcu plniť navrhovateľovi titulom dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu, ktorú odporca podpísal dňa 21.10.2009. V tejto dohode súčasne odporca v bode 3.1 tejto dohody vyhlásil, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Vychádzajúc z vyššie citovaných záverov treba pre platnosť tohto úkonu vo vzťahu k odporcovi použiť § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka.

Podľa § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak niekto písomne uzná svoj určitý záväzok, predpokladá sa, že v uznanom rozsahu tento záväzok trvá v čase uznania. Tieto účinky nastávajú aj v prípade, keď pohľadávka veriteľa bola v čase uznania už premlčaná.

Obchodný zákonník teda na rozdiel od § 558 Občianskeho zákonníka pre platnosť uznania premlčaného dlhu nevyžaduje vedomosť dlžníka o premlčaní.

Súd má za to, že uznanie dlhu ako inštitút zabezpečenia záväzku je inštitútom legálnym a zákonom aprobovaným. Ide o jednostranný úkon, ktorý tento charakter nestráca ani keď je súčasťou iného dvojstranného úkonu.

V prejednávanej veci však ide predovšetkým o otázku akým spôsobom tento úkon dlžníka - spotrebiteľa vznikol. Ak by vznikol zo slobodnej vôle spotrebiteľa (napr. aj z dôvodu aby spotrebiteľ nebol vedený ako neplatič a mohol sa uchádzať o iný úver), tak napriek jeho nevýhodnosti pre spotrebiteľa by súd voči jeho platnosti namietat' nemohol.

Z činnosti súdu je známe, že navrhovateľ iniciuje podpísanie ním vopred pripravených formulárov, kde okrem dvojstranného právneho úkonu vo forme dohody o splátkach, ktorý dlžníkom zvyčajne prezentuje, vložil aj pre nich zjavne nevýhodný jednostranný úkon uznania záväzku, ktorý dlžníkom na rozdiel od dohody o splátkach už výslovne neinterpretoval. V uvedených súvislostiach, tak nejde o nič iné ako znevýhodnenie spotrebiteľa, pretože dlžník podpísaním dohody nič nezískal ale naopak, naoko „vlastným“ úkonom si z vôle navrhovateľa svoje postavenie podstatne zhoršil.

Aj z ďalších právnych súvislostí vyplýva, že dohoda o splátkach nebola zo strany navrhovateľa žiadnym dobrodením, ale naopak navrhovateľ napriek vedomosti účinkov, ktoré dosahuje (resp. sa snaží dosiahnuť) v podobe obnoviteľnosti nároku neposkytol odporcovi žiadny benefit (napr. v podobe odpustenia úrokov z omeškania, poplatkov, časti istiny a pod.) ale naopak do dôsledkov vylúčil aj

dispozitívne ustanovenie (toto vylúčenie je však v rozpore s § 54 ods.1 OZ) § 521 Občianskeho zákonníka - ak dôjde k dohode o tom, že sa už splatný dlh bude plniť v splátkach, a ak veriteľ chce, aby dlžník v splátkach plnil aj úroky z omeškania, musí sa to výslovne dohodnúť (NS ČR sp. zn. 32 Odo 860/2005 - treba rozlišovať medzi úrokmi z omeškania od pôvodnej splatnosti do účinnosti dohody, úrokmi z omeškania od účinnosti dohody do splatnosti dohodnutých splátok a úrokmi z omeškania za omeškanie po splatnosti splátok. Na úroky z omeškania za omeškanie od účinnosti dohody podľa § 521 OZ do splatnosti jednotlivých splátok má veriteľ voči dlžníkovi nárok iba vtedy, ak je to medzi veriteľom a dlžníkom výslovne dohodnuté) tým, že v čl. 3 bode 3.1 veta prvá svojho formulára uviedol, že dlžník sa zaväzuje k úhrade príslušenstva pohľadávky a narastajúcich úrokov z omeškania počas splácania.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Rozpor s dobrými mravmi je rozporom s objektívnym právom a tento rozpor spôsobuje neplatnosť právneho úkonu bez ohľadu na to, či subjekt o tomto rozpore vedel alebo nie.

Právny úkon sa prieči dobrým mravom, pokiaľ nerešpektuje niektorú zo súhrnu spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú rešpektované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Dobré mravy fungujú aj ako korektív zmluvnej slobody. Ide tu predovšetkým o aspekt zmluvnej slobody spočívajúci v slobodnom určovaní obsahu zmluvy zmluvnými stranami. Uvedený aspekt zmluvnej slobody, tak ako zmluvná sloboda sama, má svoje limity ustanovené právnymi normami, ktorých prekročenie je sankcionované. Jedným z takýchto limitov, ktorý zákon stavia do cesty zmluvnej slobode, je aj inštitút dobrých mravov. Je potom nesprávny záver, že obsah právneho úkonu nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi len preto, lebo bol výsledkom konsenzu zmluvných strán.

Ak výkon práva, ktorý je objektívne v rozpore s dobrými mravmi, spočíva v konaní právneho úkonu, je tento právny úkon tiež neplatný pre rozpor s dobrými mravmi a to i v prípade, že samotný obsah tohto právneho úkonu v rozpore s dobrými mravmi nie je.

Podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

Podľa § 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa, obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Podľa § 8 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, obchodná praktika sa považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože obsahuje nesprávne informácie a je preto nepravdivá, alebo akýmkoľvek spôsobom uvádza do omylu alebo môže viesť do omylu priemerného spotrebiteľa.

Podľa § 8 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie uvedené v odseku 1, alebo neoznami obchodný účel obchodnej praktiky, ibaže je zrejмый z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

Súd poukazuje ďalej na to, že aj samotná navrhovateľom vypracovaná Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je pre bežného spotrebiteľa v dôsledku (či už úmyselne alebo nevedome) nejednotnej terminológie máťúca, kde obsahuje pojem „uznanie záväzku“ ale v čl. 3 (ktorý má tiež mimochodom názov uznanie záväzku) bode 3.1 poslednej vete deklaruje, že dlžníci majú vedomosť o premlčaní „dlhu“. Spotrebiteľ tak nemusí vedieť, že pojem záväzok v právnej terminológii môže znamenať a) záväzkový vzťah ako taký, b) jednotlivú povinnosť zo záväzkového vzťahu alebo c) záväzok v zmysle dlhu. Na tejto zmätočnosti nič nemení (pretože treba vychádzať toho, čo je v listine uvedené) ani vyššie prezentovaný názor, že v prejednávanej veci nejde o uznanie dlhu podľa Občianskeho zákonníka ale o uznanie záväzku podľa Obchodného zákonníka.

Súd teda uzatvára, že dohodu, z ktorej navrhovateľ odvodzuje nepremľčanosť svojho nároku považuje súd podľa § 3, § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka za neplatnú, je jednoznačne nekalou obchodnou praktikou a ako taký je hrubo rozporný s dobrými mravmi. (poukaz na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove napr.: 11Co/37/2012, 5Co/69/2012)

Ďalej je potrebné uviesť, že dohoda o zaplatení už splatného záväzku nie je ničím iným ako privatívnu nováciou v zmysle § 516 ods.1 Občianskeho zákonníka a teda zmenou existujúcej zmluvy v otázke splatnosti. Potom, ak má zmluva spotrebiteľský charakter, spotrebiteľský charakter má aj dohoda, ktorá túto zmluvu mení v jej niektorej časti.

Ak podnikateľ ako dodávateľ do dohody „tváriacej“ sa ako dohoda o zmene splatnosti záväzku inkorporuje jednostranný zmluvný záväzok dlžníka týkajúci sa uznania dlhu, je nutné dôjsť k záveru, že takáto zmluvná podmienka (dohoda) spôsobuje vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a preto je neplatná podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Súd návrh v zvyšnom rozsahu zamietol, a preto v spore úspešným účastníkom bol odporca. Keďže si náhradu trov konania neuplatnil, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku a náhradu trov konania mu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, cestou podpísaného súdu, ku Krajskému súdu v Trnave.

Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1, veta prvá O.s.p.). Odvolanie musí mať náležitosti požadované ustanovením § 42 ods. 3 O.s.p., tzn. Musí obsahovať označenie súdu, ktorému je určené, označenie účastníkov konania, prípadne ich zástupcov, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda , v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. a)-f) O.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).

Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, ak odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 a ak ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 205a ods. 1 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.